

Simon Andersson
vet hur det är att
**återkomma
till livet.**

”Inte värt ägna sig
åt sina tillkorta-
kommanden”

Simon Andersson är en av de mest kunniga utredarna inom svensk statsförvaltning. Med **självkänsla och drivkraft** har han tagit sig fram med ett allt svårare handikapp.

För knappt ett år sedan kom ett mejl till familj och vänner från Simon Andersson:

”Det är nu tredje gången under lika många år som jag återkommer till livet efter att ha befunnit mig medvetlös på en intensivvårdsavdelning. Det finns kanske någon Guds mening med att jag ska klara det ännu en gång. Otroligt många människor gör otroliga insatser i sjukvården. Gud behöver och använder sina redskap.”

Simon lider av en mycket ovanlig sjukdom i det perifera nervsystemet som gör att de flesta kroppsfunktioner utom hjärnan gradvis förtvinar. De första symptomen anades i tidig barndom. Diagnos fick hani 20-årsåldern. Simon var då puckelryggig, gick litet klumpigt och hörde dåligt. Läkarbeskedet var att han skulle långsamt bli sämre men nog klara sig till 60.

DE TRE SENASTE JULARNA har han blivit akut dålig och hamnat på intensivvården. Men nu har han fyllt 65. Och denna höst är han vitalare än på länge. Ett plaströr mellan en kanyl i luftstrupen och en bärbär respirator bakom rullstolen förmedlar det livsnödvändiga syret till lungorna när hans andningsmuskler inte orkar längre. Två assistenter finns alltid i hans närhet.

Det är ett under att han lever och ett under att han kunnat leva ett liv fullt av arbete och engagemang. Men Simon tänker inte så.

– Inte så ofta, men några gånger, har jag mött människor som sagt att de ber för att jag ska bli frisk, i meningen helbrägdagjord. Det är ju meningslöst och böneslöseri. Det finns annat det är viktigare att be för, säger Simon bestämt.

Någon sorg över sitt öde har Simon inte känt.

– Att inte själv kunna åka skidor och skridskor är inte så himla jobbigt. Men att inte själv kunna lära sina barn att åka skidor och skridskor, är sorgligt.

– Med mig ser man annars att det är något fel. Andra kan tvingas bära sitt lidande utan att någon vet om det.

DET SVÄRASTE HANDIKAPPET genom åren har varit att ”kroppsspråket inte fungerar som vanligt”. Han har aldrig känt komplex för sitt utseende. Men däremot händerna. Han har inte kunnat känna när han tar i hand eller smeker. Och alla sinnesfunktioner drabbas till slut.

– Att inte längre känna dofter är trist. Att sensorerna försvinner, det tycker jag är jobbigt.

För Simon har velat använda alla sina sin-

nen och färdigheter. Han har satsat stort i livet och visat ”en viss oförvägenhet” som han uttrycker det:

– Det var inte helt lätt. Man gick ju på några smällar, säger han om ungdomsåren.

Men oftast har det gått bra. Han fick sin Margareta. De lyckades övertyga myndigheterna att de skulle få adoptera tre döttrar från Indien och ta ansvar för deras uppväxt. En livskamrat är en grundförutsättning, inser han. ”Vad hade jag gjort utan Margareta och barnen”.

Han gjorde karriär i staten där han blev en av de mest kunniga och erfarna utredarna av svensk statsförvaltning och samhällsorganisation.

PÅ DEN LÅNGA MERITLISTAN står bland annat verksledningspropositionen om styrningen av de statliga myndigheterna (”med samma nummer som Wayne Gretzky hade på hockeytröjan”), införandet av kalenderårsbudget och en helt ny indelning av statsbudgeten (”ett bestående intryck som syns”), Svenska kyrkans ekonomiska bokslut inför kyrkans skiljande från staten, där det för första gången gick att se hur statskyrkans olika kostnader fördelade sig (”det blev ett mittuppslag i Veckans Affärer”) och till sist försäkringskassereformen där 21 skilda kassor blev en samlad myndighet.

Samtidigt artikelskrivande (också i Sändaren i mitten på 90-talet), mängder av föreläsningar och seminarier i ett flängande mellan myndigheter och länsstyrelser över landet samtidigt som han bit för bit själv blev allt mindre rörlig. Därtill parallellt en rad uppdrag i kyrka och församling, från kristna studentrörelsen i Lund till Älvsjö missionsförsamling där han var ordförande när kyrkan byggdes om.

Vännerna har genom åren uttryckt sin oro över att Simon satsat så väldigt och inte verkat bry sig om sin hälsa.

– Jag har inte förstått det. Vad skulle det leda till att ägna sig åt sina tillkortakommanden. Om man erkänner utåt att man är svag, blir man behandlad som svag, tillägger han. ”Det är trist att det är så. Men så är det faktiskt”.

Simon Andersson

Ålder: 65 år
Familj: Hustru Margareta och tre utflyttade döttrar. Två barnbarn (tvillingar)
Aktuell: Första julen hemma på fyra år
Yrke: Pensionerad organisationsdirektör på Statskonotret. En av Sveriges mesta utredare av statsförvaltning och samhällsorganisation
Församling: Älvsjökyrkan, Svenska Missionskyrkan
Brinner för: Klimatfrågan, så att barnbarnen får ha kvar en jord att leva på.

Han vet att han ibland blivit ratad för jobb med hänvisning till hans hälsa och förutsättningar. (”Jag tyckte då och tycker nu att det var nonsensargument.”) Men han erkänner att det finns situationer han inte kan klara. När han kaxigt gick till UD och erbjöd sina tjänster på u-avdelningen fick han inget jobb och mest frågor om han skulle kunna klara resandet:

– De hade naturligtvis rätt.

SIN STYRKA, SJÄLVKÄNSLA och drivkraft har han sedan barndomen. Redan i småskolan upptäcktes att han var en begåvning både på att skriva och tala och han fick mycket uppmärksamhet och uppmuntran.

– Mina föräldrar var kloka i grunden och gjorde inte stort väsen av mina tillkortakommanden. De lät mig leka som andra barn och oroades inte i onödan.

Simon undrar om det inte finns en risk i dag att man ordnar så mycket för barn med olika symptom att man stämplar dem som sjuka och handikappade. Föräldrar blir för ivriga att söka all hjälp som finns att få.

Det låter nyliberalt från en gammal vänsterman, provocerar jag men Simon värjer sig. ”Självklart är det väldigt bra att de här nya möjligheterna finns att tillgå”.

Under alla år har Simon haft en stark relation till kyrka och kristen tro. Men där har han varit mindre självsäker och inte alltid så oförvägen.

– Jag växte upp i en liberal missionsförbundsmiljö i Halmstad. Jag trivdes men stod emot varje försök att få mig frälst när sånt förekom på tältmöten och sommarläger.

När han kom till Lund för att studera värjde han sig när dåvarande studentpastorn Olle Olofsgård (”en rekryterare av rang”) ville få honom med i församlingen.

”Jag tror inte tillräckligt” var Simons argument. Men efter många samtal övertygades han om att kyrkans gemensamma tro är tillräckligt stark för att bära den egna klen-tron.

– Jag är troende, inte minsta tvivel om det. Men till tro hör tvivel.

Simon funderar ganska länge hur han ska förklara sitt långa engagemang och ansvarstagande i kyrkan:

– Jag vill förmedla till andra och nya generationer vad jag själv upplevt som en tillgång i livet – grundtryggheten, kompassriktningen för hur man ska leva, kartan för hur man ska behandla människor och samhället, mycket av det har för mig sprungit ur kyrkan.

– Och jag tror inte på privatreligiositet.

ANDERS MELLBOURN/text
MIKAEL M JOHANSSON/foto